

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy, soudkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudce JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **M. Č.**, zastoupený Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Ledčická 649/15, Praha 8, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 1. 2018, č. j. JMK 5992/2018, sp. zn. S-JMK 4010/2018/OD/No, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 12. 12. 2018, č. j. 41 A 6/2018 - 36,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a řízení před správními orgány

[1] Magistrát města Brna (dále jen „správní orgán prvního stupně“) rozhodnutím ze dne 7. 11. 2017, č. j. ODSČ-42647/17-40, uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu). Přestupku se měl dopustit žalobce tím, že dne 20. 5. 2017 v 10:33:01 hod. při řízení osobního automobilu tovární značky KIA, RZ: X v Brně na ulici Lány v blízkosti domu č. or. 56, překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci. V úseku, kde je nejvyšší povolená rychlost 50 km/hod., byla vozidlu naměřena rychlost 110 km/hod. Při zvážení možné odchylky

měřicího zařízení $\pm 3 \%$ byla vozidlu jako nejnižší skutečná rychlost stanovena rychlost jízdy 106 km/hod. Nejvyšší povolenou rychlost tedy žalobce překročil o 56 km/hod. Tímto jednáním porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, čímž se z nedbalosti dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu. Správní orgán prvního stupně uložil žalobci podle § 125c odst. 5 písm. d) a odst. 6 písm. b) zákona o silničním provozu a podle § 11 a § 12 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, pokutu v částce 5.500 Kč a zákaz činnosti řízení všech motorových vozidel na dobu 7 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Současně žalobci uložil povinnost nahradit náklady řízení v částce 1.000 Kč.

[2] Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce blanketní (neodůvodněné) odvolání, které žalobce k výzvě správního orgánu ve stanovené lhůtě nedoplnil. Žalovaný následně v záhlaví označeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

II. Posouzení věci krajským soudem

[3] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou, kterou Krajský soud v Brně v záhlaví označeným rozsudkem jako nedůvodnou zamítl.

[4] Krajský soud shledal, že rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jsou přezkoumatelná a obsahují všechny zákonné náležitosti. Podle krajského soudu nebylo potřeba provádět důkaz návodem k obsluze silničního rychloměru, neboť tento návod zmocněnec žalobce – Spolek asociace pro poskytování právní ochrany z.s. – dozajista zná. Byl totiž ustanoven mj. k rozšiřování právního povědomí a zastupování a je zřejmé, že běžně zastupuje své klienty v přestupkových řízeních. Navíc návod k obsluze silničního rychloměru je dostupný na internetu. Přestože nebyl proveden důkaz citací z návodu k obsluze, soudu bylo zřejmé, že měření bylo prováděno v souladu s návodem k obsluze příslušného rychloměru. Vyplynulo to z listinných důkazů založených ve spise a zejména z výpovědi svědka M. Š.. Krajský soud konkrétně odkázal na ověřovací list silničního radarového rychloměru AD9 C, který byl pro měření použit a který v době měření rychlosti byl platným měřidlem, a dále na osvědčení operátora č. 30/DI-2013, z něhož plyne, že M. Š., který měření prováděl, absolvoval odbornou přípravu operátorů pro užívání a údržbu silničních rychloměrů RAMER 7, AD9. O výpovědi M. Š., který byl u správního orgánu vyslýchán jako svědek, krajský soud neměl důvod pochybovat.

[5] K námitce žalobce, že ověření silničního radaru zaniklo, neboť se na něm nenacházely všechny úřední značky, krajský soud uvedl, že správní orgán prvního stupně si v průběhu řízení namítanou skutečnost ověřoval, a to dotazem na Městskou policii Brno. Vedoucí inspekce ředitele Městské policie Brno podáním ze dne 21. 7. 2017 krajskému soudu sdělil, že Městská policie Brno v rozhodném období neeviduje žádnou škodní událost týkající se poškození úřední značky na měřidle AD9, samotného měřidla či služebního vozidla, kde je měřidlo nainstalováno.

[6] Krajský soud se neztotožnil ani s námitkou žalobce, že měření probíhalo v rozporu s návodem k obsluze, neboť bylo měřeno v zatáčce, což není návodem povoleno. Ze

záznamu o přestupku ze dne 20. 5. 2017, ale i z výpovědi svědka M. Š. jednoznačně vyplynulo, že měření probíhalo na rovném úseku, nikoliv v zatáčce, jak tvrdí žalobce, a toto také vyplývá z fotografie, která je založená ve správním spise.

III. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[7] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost a domáhá se jeho zrušení. Namítá nepřezkoumatelnost rozsudku, neboť krajský soud se nevypořádal s jeho námitkou o tom, že dne 18. 10. 2017 zaslal správnímu orgánu prvního stupně vyjádření se svými námitkami. Není si jist, zda správní orgán toto vyjádření skutečně obdržel, anebo zda jej jen ignoroval. K prokázání podání předmětného vyjádření stěžovatel k žalobě připojil *print screen* odeslané e-mailové zprávy s kvalifikovaným elektronickým podpisem a doručenky obdržené od správního orgánu prvního stupně. Navrhl těmito listinami provést důkaz.

[8] Stěžovatel dále namítá, že žalovaný ani krajský soud neprovedli důkaz návodem k obsluze silničního rychloměru, ačkoliv shledali, že měření proběhlo v souladu s návodem k obsluze. Krajský soud se nevypořádal s judikaturou správních soudů, na kterou odkazoval stěžovatel (mj. rozsudky NSS ze dne 29. 5. 2015, č. j. 5 As 185/2014 - 30, a zde dne 28. 4. 2016, č. j. 7 As 27/2016 - 31). Závěry krajského soudu jsou nesprávné, neboť návod k obsluze rychloměru, ačkoliv je dostupný na internetu, není notorií a jeho obsah je třeba dokazovat. Ověřovací list, ani výpověď svědka M. Š., který byl proškolen k ovládání rychloměru, nesvědčí o bezchybném měření (stěžovatel odkazuje na rozsudek NSS ze dne 16. 3. 2016, č. j. 3 As 77/2015 - 37). Podle stěžovatele nebyl rychloměr nastaven v souladu s návodem k obsluze, neboť – jak svědek Š. uvedl – nebyla z rychloměru při nastavování vyndána radarová hlava, což je nutnou podmínkou pro ustavení výtyčky, a tedy řádné nastavení rychloměru v souladu s návodem před měřením. Stěžovatel dále namítá, že měření proběhlo v rozporu s návodem k obsluze rovněž proto, že se uskutečnilo v zatáčce, nikoliv na rovném úseku komunikace (stěžovatel odkazuje na rozsudek NSS ze dne 23. 11. 2017, č. j. 8 As 42/2016 - 26). V neposlední řadě ohledně úředních značek krajský soud nesprávně upřednostnil vyjádření Městské policie Brno, ačkoliv zde byl druhý důkaz – svědecká výpověď strážníka, který rychloměr obsluhoval a který měl tedy lépe než kdokoli jiný možnost ověřit, kolik úředních značek se na rychloměru skutečně nacházelo.

[9] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[10] Kasační stížnost je včasná, podaná osobou oprávněnou a přípustná. Důvodnost kasační stížnosti soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Nejvyšší správní soud úvodem předeseílá rozhodné skutečnosti o průběhu dosavadního řízení, které jsou podstatné pro posouzení věci. Zmocněnec stěžovatele se v řízení před správním orgánem prvního stupně zúčastnil ústního jednání dne 20. 7. 2017, na němž byl vyslýchán strážník M. Š., který obsluhoval rychloměr. Zmocněnec pokládal svědkovi otázky ohledně průběhu a způsobu měření rychlosti příslušným rychloměrem. Zmocněnec žalobce se poté vyjádřil k věci podáním doručeným správnímu orgánu prvního stupně dne 28. 7. 2017, v němž však pouze namítal, že měření rychlosti městskou policií neproběhlo v souladu s § 79a zákona o silničním provozu, podle něhož obecní policie vykonává měření rychlosti výhradně na místech určených policií. K ničemu dalšímu se zmocněnec stěžovatele ve správním řízení již nevyjádřil. Ústního jednání, které se konalo u správního orgánu prvního stupně dne 3. 10. 2017, se stěžovatel ani jeho zmocněnec nezúčastnili. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně stěžovatel podal prostřednictvím svého zmocněnce blanketní, tj. nijak neodůvodněné, odvolání, které ani na výzvu správního orgánu ve stanovené lhůtě nedoplnil. Rozhodnutí žalovaného stěžovatel následně napadl rozsáhlou žalobou, která obsahovala řadu námitek, jež však stěžovatel v řízení před správními orgány nikdy neuplatnil, ačkoliv mu v tom nic nebránilo.

[13] Řízení o přestupku je řízením o trestním obvinění ve smyslu článku 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (viz např. rozsudky NSS ze dne 20. 1. 2006 č. j. 4 As 2/2005 - 62, č. 847/2006 Sb. NSS, či ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115, č. 1856/2009 Sb. NSS). Kasační soud v této souvislosti zdůrazňuje, že způsob hájení práv je plně v dispozici obviněného z přestupku, a je tedy jeho výlučným právem, jakou procesní strategii ke své obhajobě zvolí. Jak uvedl ve své judikatuře Ústavní soud, „[p]rávo na obhajobu, které má i ústavněprávní zakotvení (čl. 37 odst. 1 a 2, čl. 40 odst. 3 a 4 Listiny), je koncipováno tak, že obviněný se může, avšak nemusí hájit; taktika a způsob vedení obhajoby je výlučně v dispozici obviněného; také volba okamžiku, kdy obviněný s obhajobou vystoupí, je toliko jeho věcí“ (náleze ze dne 5. 3. 2010, sp. zn. III. ÚS 1624/09, N 43/56 SbNU 479, bod 46). Obviněný z přestupku tedy může v řízení zůstat i zcela pasivní. Aktivní obhajoba je právem, nikoliv povinností obviněného z přestupku.

[14] Nezávisle na zvolené taktice a způsobu vedení obhajoby obviněným je správní orgán v přestupkovém řízení vždy povinen postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Tato povinnost je odrazem zásady materiální pravdy (§ 3 správního řádu), podle níž (ve spojení s § 50 a § 52 správního řádu) správní orgán opatřuje potřebné podklady pro vydání rozhodnutí, z úřední povinnosti zjišťuje všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch obviněného, jakož i provádí důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Správní orgán hodnotí důkazy podle své úvahy; každý důkaz jednotlivě a všechny ve vzájemné souvislosti. Zjištěný skutkový stav, jeho právní posouzení správním orgánem a následné rozhodnutí musí obstát nezávisle na procesní strategii obviněného z přestupku.

[15] Zvolená taktika a způsob vedení obhajoby obviněným nicméně jistě není bez vlivu na průběh přestupkového řízení a může s sebou nést konkrétní důsledky. Ačkoliv pasivita obviněného v přestupkovém řízení je jeho právem, nutno zdůraznit, že taková procesní strategie je také spojena se zvýšeným rizikem vydání pro něho nepříznivého rozhodnutí v důsledku jeho nedostatečné argumentace. Nejvyšší správní soud ostatně ve své judikatuře

na rizika takové procesní strategie již opakovaně poukázal (viz rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013 - 60, a ze dne 4. 5. 2011, č. j. 1 As 27/2011 - 81). Uvedl rovněž, že svérázným přístupem k obhajobě, spočívajícím v podání neodůvodněného odvolání v kombinaci s následným podáním komplexní žaloby, přestupci rozhodně nemohou přesunout celé dokazování až na správní soudy (viz rozsudek NSS ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 As 36/2019 - 33). Nelze připustit, aby aktivita účastníka v přestupkovém řízení neměla na následný rozsah soudního přezkumu žádný vliv.

[16] Otázce, za jakých okolností jsou případná nová skutková tvrzení a návrhy důkazů uplatněné až v řízení před soudem přípustné, se vyjádřil rozšířený senát v usnesení ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 - 71, č. 3577/2017 Sb. NSS. S odkazem na toto usnesení Nejvyšší správní soud opakovaně uzavřel, že *„nová skutková tvrzení jsou v řízení u krajského soudu přípustná za předpokladu, že správní orgán porušil svou povinnost zjistit stav věci způsobem, který nevzbuzuje pochybnosti. Avšak využije-li obviněný ze spáchání přestupku svého práva mlčet, nelze extenzivním výkladem uložit správnímu orgánu povinnost „domyslet“ za obviněného všechna myslitelná (i nepravděpodobná) tvrzení a v rozhodnutí se s nimi vypořádat. Správní orgán nedisponuje „nekonečnou fantazií“ a není povinen předvídat a v rozhodnutí vypořádat každou myslitelnou budoucí námitku obviněného z přestupku. Je nutno zdůraznit, že soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako jakési „odvolací řízení s úplnou apelací“. Tento přezkum je koncipován až jako následný prostředek ochrany subjektivních veřejných práv, který nemůže nahrazovat prostředky nacházející se uvnitř veřejné správy“* (viz např. rozsudky NSS ze dne 20. 9. 2018, č. j. 10 As 19/2017 - 44, či ze dne 28. 11. 2018, č. j. 10 As 209/2017 - 39). Klíčové proto bude, zda správní orgány *„opatří takovou sadu důkazů, z níž po jejich řádném zhodnocení lze učinit závěr o tom, že se obviněný skutku dopustil a zároveň neexistují rozumné důvody zakládající pochybnosti o správnosti a úplnosti skutkových zjištění.“* Pokud tak správní orgán učiní, soud by již neměl nové důkazy provádět. Rozšířený senát jistě nikoliv náhodou jako typický příklad uvádí *„překročení nejvyšší povolené rychlosti jízdy, kdy bude závěr správního orgánu o naplnění skutkové podstaty přestupku podpořen navzájem nerozpornou a přesvědčivou sadou důkazů, přičemž teprve v žalobě přijde žalobce s obecnými a k věci se nijak blíže nevztahujícími důkazními návrhy ohledně možné chybovosti měřicího přístroje“* (viz citované usnesení rozšířeného senátu č. j. 10 As 24/2015 - 71, bod 44).

[17] Optikou shora citovaných závěrů tedy Nejvyšší správní soud přistoupil k posouzení námitek, které stěžovatel v projednávané věci uplatnil poprvé až v žalobě, a které nyní opakovaně uplatňuje rovněž ve své kasační stížnosti.

[18] Rozsudek krajského soudu není nepřezkoumatelný. Krajský soud uplatněné žalobní námitky podrobně vypořádal, přestože byl stěžovatel ve správním řízení pasivní a stěžejní argumentaci (kterou mohl uplatnit již ve správním řízení) vznesl až v žalobě. Krajský soud své závěry též řádně a srozumitelně odůvodnil. Jedinou námitku, kterou krajský soud výslovně ve svém odůvodnění neuvedl a adresně nevypořádal, je stěžovatelova námitka týkající se jeho domnělého vyjádření ze dne 18. 10. 2017, na jehož obsah správní orgány ve svých rozhodnutích nereagovaly. K prokázání doručení předmětného vyjádření stěžovatel k žalobě připojil *print screen* odeslané e-mailové zprávy s kvalifikovaným elektronickým podpisem a doručenky obdržené od správního orgánu prvního stupně, který navrhl provést jako důkaz.

[19] Skutečnost, že krajský soud tuto námitku a důkazní návrh nevypořádal, je vadou řízení, v podmínkách projednávání věci se však jedná o vadu, která neměla vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že ve spisovém materiálu se žádné podání stěžovatele ze dne 18. 10. 2017 nenachází, stěžovatel se o něm zmiňuje až v žalobě, což podle žalovaného budí dojem, že se jedná o účelový postup. Nejvyšší správní soud po prostudování správního spisu shledal, že správní spis podání stěžovatele ze dne 18. 10. 2017 skutečně neobsahuje. Soud přitom souhlasí s hodnocením žalovaného, že toto tvrzení stěžovatele není v kontextu projednávání věci přesvědčivé. Pokud stěžovatel – jak tvrdil již v žalobě a jak nyní uvádí i v kasační stížnosti – měl pochybnosti o tom, zda správní orgán prvního stupně jeho vyjádření ze dne 18. 10. 2017 skutečně obdržel, mohl do správního spisu nahlédnout, případně se správního orgánu dotázat. Nejpozději z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 7. 11. 2017 přitom muselo být stěžovateli zřejmé, že správní orgán podání stěžovatele ze dne 18. 10. 2017 s nejvyšší pravděpodobností neobdržel, neboť toto podání ve svém rozhodnutí nezmiňuje a na námitky stěžovatele nereaguje. Tuto skutečnost mohl stěžovatel rovněž namítat ve svém odvolání, avšak neučinil tak a odvolání ani k výzvě správního orgánu neodůvodnil. Není tedy chybou správních orgánů, že na domnělé podání stěžovatele ze dne 18. 10. 2017 ve svých rozhodnutích nijak nereagovaly.

[20] V této souvislosti nicméně nelze nezmínit, že „záhadná“ absence určitého podání ve správním spise, jehož doručení správnímu orgánu je následně zástupcem účastníka v řízení před soudy navrhováno prokázat *print screenem* obrazovky počítače odesílatele, je typizovanou námitkou v řízeních týkajících se dopravních přestupků u osob spojených s tzv. pojištěním proti pokutám (viz např. rozsudky NSS ze dne 27. 4. 2017, č. j. 5 As 138/2015 - 35, a ze dne 6. 2. 2019, č. j. 10 As 214/2018 - 47). Soud se přitom nemůže ubránit jistému údivu nad počtem výskytu této námitky v soudních řízeních, zejména pak nad skutečností, že toliko ve věcech týkajících se dopravních přestupků se účastníci řízení (jež jsou v následných soudních řízeních zastupováni vždy stejnou dvojicí advokátů) opakovaně a podle všeho napříč republikou setkávají s problémem svá podání správnímu orgánu řádně doručit.

[21] Nejvyšší správní soud uzavírá, že krajský soud pochybil, pokud námitku týkající se domnělého podání ze dne 18. 10. 2017 a souvisejícího důkazního návrhu nevypořádal. Tato skutečnost však v projednávání věci neměla vliv na zákonnost a věcnou správnost rozhodnutí krajského soudu.

[22] Pokud jde o námitky stěžovatele ohledně údajného měření v zatáčce a zániku ověření silničního rychloměru, což stěžovatel dovozuje z absence jistých úředních značek na něm, Nejvyšší správní soud plně odkazuje na odůvodnění rozsudku krajského soudu (viz shrnutí jeho závěrů v bodech [5] a [6] výše, v podrobnostech pak body [69] až [71] rozsudku krajského soudu). Krajský soud tyto námitky stěžovatele podrobně a zcela přesvědčivě vypořádal a Nejvyšší správní soud se s právním posouzením krajského soudu ztotožňuje.

[23] Stěžovatel dále namítá, že rychloměr nebyl nastaven v souladu s návodem k obsluze, neboť, jak svědek M. Š. – strážník, který obsluhoval rychloměr – uvedl,

z rychloměru nebyla při nastavování vyndána radarová hlava, což je nutnou podmínkou pro ustavení výtyčky, a tedy řádné nastavení rychloměru v souladu s návodem před měřením. Stěžovatel krajskému soudu vytýká, že neprovedl důkaz návodem k obsluze rychloměru. Nejvyšší správní soud tuto námitku považuje za nedůvodnou. Souhlasí s krajským soudem, že správní orgány v projednávané věci opatřily takovou sadu důkazů, z níž po jejich řádném zhodnocení bylo možno učinit závěr o tom, že se stěžovatel skutku dopustil a zároveň neexistovaly rozumné důvody zakládající pochybnosti o správnosti a úplnosti skutkových zjištění. Tuto pochybnost nevyvolává ani námitka stěžovatele ohledně způsobu měření v rozporu s návodem k obsluze rychloměru.

[24] Z obsahu správního spisu, konkrétně z protokolu z ústního jednání konaného dne 20. 7. 2017 vyplývá, že svědek Š. vypověděl následující: *„Přijeli jsme na ulici a postavili jsme vozidlo souběžně s vozovkou. Zaměřili jsme radar pomocí výtyčky a těch záměrných bodů, které máme na sklech vozidla. Zapnul jsem radar, provedl kontrolní měření, nastavil jas a další veličiny, hlava radaru a kamera byly v aretované poloze. Udělal jsem pár zkušebních snímků. Poté, co bylo všechno v pořádku, tak jsem zapnul ostré měření. Projelo vozidlo a radar zaznamenal na tabletu vozidlo s jeho rychlostí. My jsme se za ním rozjeli, zapnuli jsme majáky a s nápisem stop jsme vozidlo zastavili na bezpečném místě. Vozidlo bylo neustále pod dohledem.“* Zmocněnec stěžovatele následně položil svědkovi několik otázek, na které strážník odpověděl, mimo jiné šlo o následující otázky a odpovědi:

Zmocněnec: *Bylo u tohoto přestupku něco neobvyklého, co by vybočovalo z normálu?*

Svědek: *Ne, nic takového si nepamatuji.*

Zmocněnec: *Při přípravě měření bylo nějak manipulováno s komponenty radaru?*

Svědek: *Ne, hlava radaru a kamera byla v aretované poloze.*

Zmocněnec: *Odpojovali jste baterii?*

Svědek: *Ne.*

Zmocněnec: *Vyndali jste radarovou hlavu?*

Svědek: *Ne.*

Zmocněnec: *Vyndával jste kameru?*

Svědek: *Ne, ta se demontuje až po ukončení měření.*

[25] Ze shora citované výpovědi stěžovatel dovozuje, že z rychloměru nebyla při nastavování vyndána radarová hlava, což je podle jeho názoru nutnou podmínkou pro ustavení výtyčky, a tedy řádné nastavení rychloměru v souladu s návodem před měřením. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že celou výpověď svědka a jemu kladené otázky chápe tak, že s rychloměrem při přípravě měření nebylo nijak nevhodně manipulováno. Z výpovědi jako celku neplyne, zda přímo při nastavování rychloměru – jak argumentuje stěžovatel – strážník vyndával radarovou hlavu nebo nikoliv. Otázky zmocněnce mířily obecně na manipulaci s komponenty radaru, svědek na tyto otázky zcela v obecnosti odpověděl. Rovněž námitka stěžovatele je pouze obecná, stěžovatel ani nepoukazuje na žádnou část návodu k obsluze, z níž by měla vyplývat nesprávnost postupu při měření rychlosti v projednávané věci. Za těchto okolností proto Nejvyšší správní soud tuto námitku nepovažuje – stejně jako krajský soud – za důvodnou. Za situace, kdy v projednávané věci neexistovaly rozumné důvody zakládající pochybnosti o správnosti a úplnosti skutkových zjištění, nebylo v řízení před krajským soudem nutné provádět žádné další důkazy. Rozsudky Nejvyššího správního soudu, na které odkazuje stěžovatel v souvislosti s nutností provést důkaz návodem k obsluze rychloměru, byly

vydány s ohledem na skutkový stav v tam projednávaných věcech, který je však odlišný od věci, kterou soud projednal nyní.

V. Závěr a náklady řízení

[26] S ohledem na shora předeslané Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[27] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. listopadu 2019

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu